

Botár Attila

A vers-lábbeli gondozása

Kezdődhet előlről
a versek csutakolása, felebarátaim –
hiszen cipő ez is, és esztendőig
újra aligha telik. Vidáman
járjuk a sarat benne: a nyüvő időt
szokásos szokásaink nyomán
csatangolunk valami barna lében
cuppog a vers-lábbeli
kevéssel mindig előttünk
előzékenyek vagyunk,
mi több: haladók,
s kicsivel mindig kullogóbbra
fogjuk a járást, nem sietős,
kinapoljuk a két kezünkön,
hogy hányat alszunk még az utolsó
csutakolásig-fényezésig,
amikor sima lesz már
és boldog-barázdálatlan,
miként agyunk is, felebarátaim:
nem eskettet a nyár színekre,
kedves virágainkról nem kér
aláírással szirombevallást,
nem hoz zavarba napszakokkal
se tücsök, se kabóca, úgyis
letettünk a különbségek rovasairól
egyetlen szövésben, s áll cipőnkre,
hogy a köpülés abbamarad,
s a barna vaj egyszínű kenyerünkkel.

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, Veszprémben élő költő. Utóbbi kötete: *Idő-foltok* (regény, 2014).

Lapát

Ilyenkor júliusban úgy köpök,
mint pék-származék apám, tenyerembe.
Szabályosan tartotta a tollat
készülő verse fölé,
a mártogatós 363-as
ugyanezt nem viszonzta, pedig
ráment család, feleség, darabka tisztánlátás,
kisebb kenyérke, a szesztestvérek szerint az is,
aminek kedvéért
érdemes gerincesnek lenni, ha már úgy –
aztán letéve tollát egy román regény fordítása mellé
köpött a markába, és Budapest szappantartó-rózsás
falától felvett egy árva hólapátot,
de az is lehet, immár hetven esztendő távolából,
hogyan liszteslapát volt,
s indult a neki szánt lapáttal:
elindult végképp itt maradni.

Legyen futó hír

Úgy napszállatig. Észreveszi akkor,
ha fáról felismer gyümölcsöket:
a Rák havában még fanyar a vackor,
s egy napig talán magyar is lehet.

Egy napon talán majd elutazik
öreg szülékhez metszeni a szőlőt,
vagy a sírjukhoz, látni, mint tetőzött
s kapirgálni gyomok gyökereit.

Hogy ki lehetne, templomot emel
szeme előtt, szálkás, gót templomot,
s amit a porszem porszemnek tanít,
hogyan a lénye, mely mássá változott:

huszonnégy óra (nem kell száz s ezer,
sem nagy elődök, óriás-verők...)
ehhez a naphoz vegyen csak erőt,
kikecmeregni tarka Bábelekből,

egy nyelven éltünk s ezen minden eldől,
vagy ha ezen sem, úgy akkor igénylem:
a gőgös tornyokat csitítsa értem –
Legyen futó hír, *nagy faj fia*, vidd:
„Magyar is voltál egy szálló napig.”

